

Hồi thứ ba mươi hai

Thủy Hoả Kỳ Nhau, Binh Đao Khó Tránh

Thế rồi hai bóng người như hai cánh chim nhẹ nhàng biến vào bóng đêm.

Trong sân, một số người đang nhìn theo hướng họ vừa lướt qua, trong đó có một người nói to lên với bạn hắn:

- Sao rồi ? Cái gì như mèo kêu vậy ? Người xem, không có chúng ta thì bọn chúng sẽ ra sao ? Đúng là chúng ta đã gọi được chúng nó ra rồi đấy.

- Quái lạ, sao cái trấn này lại nhiều mèo đuổi nhau trên nóc nhà vậy?

- Hay là người nấp trên mái nhà ? Lẽ nào lại như thế?...

Đại Liễu Bình là một địa phương nhỏ bé ở phía ngoại thành, hầu như không có người cư trú, nơi ấy chỉ có một con suối nhỏ rộng chừng một trượng và những cây dương cổ thụ vi vu trong gió. Thế nhưng lần này nếu chú ý quan sát, thì trên những ngọn dương liễu kia đều có những bóng người mai phục, bọn họ trang bị khí giới đầy mình, mắt lộ hung quang, vẻ mặt ai nấy đều lộ vẻ căng thẳng. Trong bóng đêm từ phía xa vô số những bóng đen lao về nơi ấy. Khi họ đến gần thì trong ừng liễu có ba người ra đón tiếp. Dưới ánh sao mờ có thể thấy được những bóng đen vừa đến, kẻ cầm đầu chính là Ngân Qua Phi Tinh Thường Đại Khí. Ba người từ trong rừng tiếng ra, có một người thân hình cao lớn, mặt vuông, bước vội đến phía trước hạ giọng nói:

- Đầu lĩnh, mọi việc đều đã chuẩn bị đầy đủ rồi. Lực lượng của Mãng Long Hội đặt dưới sự chỉ huy của Ô Thiên Đoạn Bia Lôi Kính đã mai phục, sẵn sàng chờ kẻ địch đến, có thể ra tay liền.

Thường Đại Khí đưa mắt nhìn xung quanh, trầm giọng nói:

- Nhị Dương gia quá vất vả, Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương cũng sắp đến rồi. Tất cả mọi việc đều phải hành động theo chỉ thị của lão phu!

Lão nhân to lớn mặt vàng chính là phó thủ lĩnh của Khôi Kỳ Đội, tên gọi là Ngân Biên Đổm La Kỳ. Hai kẻ theo sau một người thiếu một vành tai phải đó là Nhị Khoái Tử của Khôi Kỳ Đội tên là Bách Bộ Xà Chu Hàn..một người da mặt trắng bệch như một xác chết, là một trong những đệ nhất cao thủ của Khôi Kỳ Đội, gọi là Ngọc Kim

Cương Triệu Ngụy.

Kim Bồ Đề Tào Công hứ một tiếng lạnh lùng:

- Đầu lĩnh, về vấn đề nhân lực có nên bố trí như thế không? Hay là phải tăng cường thêm?

- Đúng đấy, để lão phu xem xét thêm tí nữa. Hữu sứ giả, Tả sứ giả, Lôi Chưởng Pháp cùng với đại, nhị khoái tử cùng đi với lão phu đàm phán trực diện với đối phương. Tứ Vũ Sĩ, Mộc tổng đàn, Triệu Ngụy, Đặng Minh, Bao Hữu Đức và các đầu mục khác thì theo nhị đương gia mai phục kín đáo đợi lệnh hành động.

Mọi người dạ ran một tiếng ai nấy tản ra thi hành nhiệm vụ của mình. Thế rồi theo lệnh của Ngân Qua Phi Tinh, có tám ngọn đèn lồng tỏa ánh sáng vàng được treo lên những cành cây, chiếu ánh sáng mờ mờ lạnh lạnh. Hai chiếc ghế dài bố trí đối diện nhau. Một lá cờ màu xám cắm trước cửa rừng có hai mươi đại hán áo xám cấp đao đứng thành hàng phía sau. Cách hai chiếc ghế ấy chừng hơn một trượng có bốn bóng người nấp kín, mới nhìn cứ tưởng là những hình nộm bằng lá liễu, đó chính là lãng tử Sở Vân. Cuồng Ưng Bành Mã, Đại Mạc Đồ Thủ Khố Ty và Kiếm Linh Tử Cung Ninh. Bọn họ nấp sau hai bụi cây lớn ngay trước cả khi Ngân Qua Phi Tinh đến đó. Sở Vân cất tiếng nói nhỏ như muỗi kêu:

- Chúng ta cần phải chú ý, màn kịch sắp diễn kìa, khi chưa có hiệu của tại hạ, các vị không được tự ý hành động.

Lúc ấy Kim Bồ Đề Tào Công đang đứng bên cạnh Ngân Qua Phi Tinh tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, nói:

- Đầu Lĩnh, vì sao Ngũ Nhạc Nhất Kiếm giờ này vẫn còn chưa đến ? Giờ này đã là canh hai rồi?

Ngân Qua Phi Tinh đưa mắt nhìn ra phía xa xa, nói:

- Người ấy không thể không đến, tiểu tử ấy ngông cuồng ghê lắm...

Lối hắt chưa dứt thì trên đường đã thấp thoáng vang lên tiếng ngựa phi dồn dập, mỗi lúc một gần, rồi sáu kỵ sĩ trên lưng sáu con tuấn mã đang lao đến như bay. Kim Bồ Đề Tào Công hứ một tiếng, nói:

- Khá khen cho tiểu tử nọ thật là ngông cuồng, quả là hấn khinh người thái quá, chẳng khác gì mục ha vô nhân...

Ngân Qua Phi Tinh khe khẽ phát tay rồi thần sắc nghiêm trọng từ từ cất bước đi về phía trước.

Sáu kị sĩ nọ, dẫn đầu là một nho sĩ áo xanh, vẻ mặt ung dung, phong thái tự nhiên. Đi sát sau người đó là một đại hán râu xồm, mặc áo bào tím và hai người tóc dài chấm vai, mồm to mũi lớn, mặc áo vàng. Phía sau nữa là một lão nhân tóc trắng trực độ thất tuần và một thanh niên vẻ mặt lạnh lùng mặc toàn màu trắng. Sáu con tuấn mã dừng lại trước Đại Liễu Bình chừng ba trượng, cả sáu người nhẹ nhàng như những làn khói rời lưng ngựa đáp xuống mặt đất. Người nho sĩ áo xanh đưa mắt nhìn quanh một vòng mà không nói năng gì.

Ngân Qua Phi Tinh Thường Đại Khí hắng giọng, nói lớn:

- Ngũ Nhạc Nhất Kiếm quả là trung tín, lão phu đã chờ ở đây lâu rồi.

Nho sĩ áo xanh ấy lạnh lùng cười một tiếng, bước tới mấy bước, nói:

- Không dám, Biện mỗ đã có hẹn với ai thì rất coi trọng chữ tín, có điều làm cho quý đầu lĩnh phải chờ lâu, Biện mỗ lấy làm áy náy lắm.

Thường Đại Khí đưa mắt nhìn những người đi theo Biện Thương lẩm bẫm.

- Ghê thật, những người đi theo tiểu tử này đến đây đều là những nhân vật khó chơi đấy! Ngoài Tử Bào Đông Quả Công Tôn Hùng ra, lại còn có cả cái lão già không chịu chết Thất Nổ Thần Thủ Bộ Nguyên cũng đến, còn tiểu tử áo trắng kia chắc là cái kẻ vừa mới nổi danh giang hồ Bạch Y Tú Sĩ Đào Quang. Ha ha... Biện huynh xin mời vào rừng nói chuyện cho thật cặn kẽ, được chứ?

Biện Thương không nói gì, khẽ phất tay áo, bước thẳng đến ngồi lên chiếc ghế đối diện với Thường Đại Khí. Năm người kia liền lập tức theo đội hình chữ nhất người nọ cách người kia ba thước, đứng sau lưng ghế của Biện Thương, đối diện với Tào Công, An Đống, Lôi Vọng, Giả Đại Xuyên, Chu Hàn. Nấp trên ngọn cây, Sở Vân mỉm cười lẩm bẫm:

- Quả Ngũ Nhạc Nhất Kiếm phong độ hơn người, mình từ lâu nghe tiếng nay mới thấy mặt, quả danh bất hư truyền. Xem tình thế này chắc chẳng ai chịu nhường ai.

Lúc ấy Thường Đại Khí đã cất tiếng nói giọng sang sảng:

- Biện huynh, chúng ta khỏi cần phải khách sáo, hãy nói ngay vào vấn đề chính, đó là cái khe núi có vàng trong Song Thủ Cốc thuộc Ngọa Mã Sơn, bốn Đội phát hiện trước, và Biện huynh cũng biết rằng vàng thu được trong khe núi ấy quan trọng như thế nào đối với sự

phát triển của bốn Đội. Biện huynh danh trấn gang hồ, gia tài phong phú, cần gì phải tranh đoạt cùng ai nữa, sao lại còn nghĩ đến việc tranh giành khe núi ấy ? Khôi Kỳ Đội và Biện huynh trước nay không thù không oán, nếu như Biện huynh bỏ cuộc thì những mối oán hận nảy sinh do việc tranh đoạt cái khe ấy cũng tự nhiên được giải quyết.

Ngũ Nhạc Nhất Kiếm trừng đôi mắt sáng, lạnh nhạt nói:

- Thường đại đương gia, nói như các hạ thì có phần quá quắt đấy. Theo Biện mỗ được biết, cái khe núi chứa vàng ấy là do thuộc hạ của Biện mỗ phát hiện trước, đã cắm tiêu chí Long Hương Sơn Trang của Biện mỗ lên đó rồi, nhưng trong khi Biện mỗ đi vắng thì người của quý Đội lại xâm chiếm, phá cả tiêu chí của Biện mỗ, không những thế lại cửa không phân phải trái, ý đông hiệp chúng, thương hại đến ba thủ hạ của Biện mỗ. Thử hỏi như thế các hạ có lý lay là vô lý ?

- Ha ha... Về việc đó thuộc hạ của lão phu đúng ra không nên làm, nhưng những người của Biện huynh với thái độ gây gổ đã tạo nên nguyên nhân của sự việc ấy.

- Thôi, không nói chuyện ấy nữa mà nói chuyện lúc này đây. Cái khe núi ấy đối với Long Phượng Sơn Trang của Biện mỗ rất có giá trị, trong đó có cả việc thể hiện sự không chịu yếu hơn quý vị đâu. Vì thế lúc này Biện mỗ lấy luật giang hồ làm đầu, chính thức yêu cầu Thường đại Khí đương gia rút khỏi Song Thủ Cốc, rời xa Ngoạ Mã Sơn.

Lời nói của Biện Thương quả là một tối hậu thư, là thông điệp cuối cùng, từng lời nói của ông ta mang theo một sự đe dọa thật sự, thái độ ấy đã làm cho Thường Đại Khí kinh ngạc, khâm phục, cố gắng gượng cười, nói:

- Biện huynh nói thế thật là võ đoán. Khôi Kỳ Đội thành danh không phải dễ dàng đâu, lão phu mong Biện huynh hãy suy nghĩ lại...

- Đương nhiên Khôi Kỳ Đội danh trấn giang hồ đâu phải tự nhiên mà có, còn Biện mỗ đâu phải đưa trẻ lên ba? Đại đương gia thấy thế nào?

- Như vậy có nghĩa là Biện huynh không chịu nhường khe núi ấy phải không?

- Kể phải nhường đúng ra là các hạ đấy, Thường đại đương gia ạ!

Thường Đại Khí bỗng đứng bật dậy, nổi giận nói:

- Họ Biện kia, người biết đây là đâu chứ? Đây đâu phải là Long Phượng Sơn Trang của người mà người cuồng ngạo như thế? Bây giờ lão phu hỏi người một câu cuối cùng này người có chịu nhường khe núi

có cát vàng ấy một cách vô điều kiện cho lão phu không?

Biện Thương mặt càng trở nên lạnh hơn, đứng dậy nói:

- Không thương lượng gì nữa cả!

Thường Đại Khí cười lên một tiếng thật to, nói ngay sau khi đá bay chiếc ghế:

- Biện Thương! Người muốn giải quyết mọi việc bằng máu hả?

- Tùy người đây ! Biện Thương vẫn lạnh lùng trả lời.

Thường Đại Khí lùi lại hai bước nói to:

- Được lắm, ta xem thử họ Biện người còn cuồng ngạo được bao lâu nữa?

Biện Thương phát tay áo, cười khẩy nói:

- Biện mỗ cho rằng người không tin thì cứ thử xem nào?

Lập tức Thường Đại Khí gầm lên một tiếng, tung người ra mấy chưởng, tức thì Ngũ Nhạc Nhất Kiến khẽ cười. lách qua ba bước, trả lại cũng hơn chừng ấy chưởng. Ngay lúc ấy, ánh kim quang vụt lóe, một luồng kinh lực cực mạnh được Kim Bồ Đề thi triển đúng lúc vào lưng Biện Thương. Biện Thương bỗng vọt lên rồi đáp xuống như một mũi tên, chưởng hữu dòn dập tấn công Thường Đại Khí, tả chưởng như một thanh cương đao chém xéo vào Kim Bồ Đề.

Cùng lúc ấy đại hán áo tím râu xồm đã tung người lên nhảy bổ tới thét lớn:

- Họ Tào kia! Công Tôn Hùng này xin lãnh giáo tuyệt kỹ của người đây?

Thấy Tào Công bi lúng tung trước thế công của hai địch thủ Lôi Vọng liền thét lên, tung hàng loạt chưởng phong của chiêu quán khí.

Sau khi né khỏi thế công của đối phương Thường Đại Khí liền tràn người tới, hai tay như hai cánh cung đánh xéo lên một thế thật mạnh tung chiêu thẳng vào ngực Biện Thương.

Nhưng Biện Thương tay trái vẫn quất chiêu tấn công Tào Công, rồi đột ngột đảo người ngoắt lại tung hữu chưởng vỗ mạnh vào tám đại huyệt trên người đối phương nhanh như chớp. Thay thế Thường Đại Khí lại gầm vang, hai chân như hai quả trùy liên tiếp tung ra hơn mười mấy cước công vào địch thủ. Lập tức Biện Thương xuống tấn, vững như ngọn núi, đỡ thẳng những ngọn cước của họ Thường.

Anh Tẩu Giả Đại Xuyên đưa tay chỉ mấy người đối diện nói:

- Tứ vị nhân huynh, đứng yên như vậy không thấy buồn sao? Thôi vào đây cả đi, lão phu tiếp các vị cho đúng với danh nghĩa của vị chủ

nhân hiệu khách vậy!

Chàng trai áo trắng vẫn lạnh lùng hỏi lại:

- Thật thế chứ Giả Đại Xuyên?

Lời chưa dứt thì chàng trai áo trắng ấy đã như một tia chớp lướt tới vung tay điểm lên chín đại huynh trên người Giả Đại Xuyên. Tức khắc họ Giả lách người qua trái, lạng thân sang phải chỉ chớp mắt đã tung ra gần hai chục chưởng phản công lại tới tấp, Bệch Y Tú Sĩ Đào Quang chỉ thấy hai nhân di bộ rồi không biết tự lúc nào đã chộp vào xương quai xanh của đối thủ nhanh như điện chớp. Giả Đại Xuyên buột miệng khen thầm:

- Hảo thủ!

Rồi lập tức sử dụng tuyệt kỹ Thương Lan thủ xuất liền ba chiêu chặn thế công của đối thủ, thì cùng lúc ấy, Đào Quang đã chuyển sang chiêu Phách Sơn Cứu Mẫu chém xả cạnh bàn tay vào đùi non của Giả Đại Xuyên, vừa đánh vừa nói:

- Đòn này mà đánh vào nữ nhân thì mới tuyệt!

Giả Đại Xuyên tung ra sau hơn năm thước tránh khỏi rồi xuất liền chín cước tầm chưởng phản công cười cười nói:

- Người cố sang thế giới bên kia để dùng chiêu ấy với nữ nhân nhé!

Thế rồi Đào Quang cùng Giả Đại Xuyên kịch đấu, mỗi lúc một kịch liệt.

So với Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương thì võ công của Thường Đại Khí có phần kém hơn, nhưng lão ta lại lão luyện giang hồ, đầy đủ kinh nghiệm chiến đấu, bên cạnh đó có Tào Công phụ trợ nên chưa dễ chịu thất thế.

Sở Vân chăm chú quan sát cục diện chiến trường rồi tự nhủ:

- Ngũ Nhạc Nhất Kiếm quả danh bất hư truyền, phong thái đỉnh đạt, võ công tác tuyệt, hơn hẳn Thường Đại Khí. Ông ta dùng người và bày binh bố trận cũng rất cao siêu, luôn luôn có lực lượng phòng bị và giữ kín tiềm năng... chỉ có điều phía Khôi Kỳ Đội lực lượng quá đông, cao thủ rất nhiều, lại có thêm lực lượng của Mãng Long Hội trợ giúp, e rằng Biện Thương duy trì không lâu...

Cuồng Ưng Bành Mã và Đại Mạc Đồ Thủ thốt nói thầm vào tai Sở Vân:

- Minh chủ, bên Khôi Kỳ Đội ở ngay trên địa phận của mình mà cũng không hề biết giữ thể diện, lấy đông hiếp ít, lại cầu thân đồng

minh Mãng Long Hội nữa. Tình hình như thế chung ta lộ diện trợ giúp cho họ Biện chứ?

Sở Vân cười lắc đầu nói:

- Chưa, chưa đến lúc đâu. Theo tại hạ được biết, mỗi lần xuất trận Biện Thương đều có Tử Bào Đồng Quái Công Tôn Hùng và Xích Kị Truy Phong Lạc Thâm bên mình, vậy mà lần này không thấy Xích Kị Truy Phong Lạc Thâm, điều đó chứng tỏ người ấy còn mai phục đâu đấy chờ thời cơ đến mới ra tay, do đó chúng ta chớ quá nóng ruột!

Lúc ấy trong trường đấu Tả sứ giả của Khôi Kỳ Đội là An Đống đã rút binh khí giắt sau lưng ra tấn công vào lão nhân áo trắng còn phe đối phương. Còn Nhị Khoái tử Bách Bộ Xà Châu Hàn thì âm thầm cười gần một tiếng rồi tung người tấn công vào hai quái nhân áo dài vàng nọ.

Thế là cả năm trợ thủ của Ngũ Nhạc Nhất Kiếm đều đã tham chiến và trong thời gian ấy họ đều chiếm thượng phong. Riêng Biện Thương liền xuất liên hoàn thập tam cương tấn công Thường Đại Khí và liên hoàn cước uy hiếp Tào Công. Rồi bỗng nhiên Biện Thương ngay lúc ấy quay ngoặt người lại tấn công vào hai đối thủ theo những thế công hoàn toàn tương phản nhưng uy lực lại tăng lên gấp đôi.

Thường Đại Khí gầm lên tức tối, vận hết công lực đánh lại tám chưởng uy vũ mãnh liệt.

Ầm một tiếng, kinh lực hai bên đập vào nhau khiến cho Thường Đại Khí bắn lùi ra sau hơn ba thước, còn Biện Thương thì lùi lại hơn một bước, đồng thời thân mình ngã xoài xuống đất. Nhưng khi chỉ còn cách mặt đất chừng ba tấc, chờ cho ánh kim quang của Kim Bồ Đề lướt xẹt qua người thì lập tức bật dậy. Công tới Tào Công một đòn cực mạnh, cực nhanh. Chưởng phong nghe vút một tiếng đã xé cả áo và một phần da thịt của Tào Công bay theo, lão ta kêu lên một tiếng kinh hoàng bật lùi về sau, đau đớn tái mặt.

Thường Đại Khí thét to lên, mặt đỏ bầm lại rút ngay trong tay áo ra một ngọn giáo ngắn, thân và lưỡi ngọn giáo ấy khắc hoa văn rực rỡ... múa tít lên, kinh lực uy mãnh vô cùng.

Biện Thương cười khẩy, vọt ra sau chừng năm bước, rồi vận công vào đôi tay phóng chưởng và chỉ cùng lúc vào các huyệt trên mình họ Thường, xuyên thẳng qua màn kinh khí sáng lóe của thiết chưởng trong tay hắn.

Tào Công xé áo băng lại vết thương, trong lòng mừng khắp khởi vì thoát khỏi cơn nguy biến, còn giữ nguyên được cặp đùi giữ nguyên

được tính mạng.

Đằng kia Tả sứ giả Thiết Đồng Bán Dao An Đổng đang cố hết sức để đấu với Thất Nổ Thần Thủ Bộ Nguyên. An Đổng nguyên là một nhân vật hắc đạo lục lâm nổi tiếng trong vùng Lương hà, nhưng vì có trục trặc gây sự căm phẫn của toàn thể lục lâm thảo khấu nên phải lánh chạy sang với lực lượng của Khôi Kỳ Đội, lúc này gặp phải Bộ Nguyên một nhân vật công lực võ công vô cùng thâm hậu, nên đành thất thế. Bộ Nguyên vừa tấn công, ép An Đổng vào thế bị động vừa cười nói:

- Ông bạn Khôn Kỳ Đội, bản lĩnh chỉ có chừng đó thôi sao? Thật chẳng có gì để phải xem cả!

Bách Bộ Xà Châu Hàn tuy nhanh nhẹn khéo léo nhưng đấu với hai quái kiệt mặt vàng tóc dài nọ thì vô cùng bối rối, ngàn cân treo sợi tóc. Bởi họ là Tiêu Giang Lương Quái chỉ cần một người trong họ cũng đủ thắng Châu Hàn rồi.

Bồng Ngân Qua Phi Tinh múa tít Ngân Qua, kích ra theo thế liên hoàn hai mươi bốn ngọn giáo giúp cho Tào Công có thì giờ bật dậy dưỡng thương đồng thời Thường Đại Khí lại huyết lên một tiếng sáo, lập tức từ khắp nơi trong rừng liễu những tiếng huyết sáo lại vang lên rồi hàng loạt bóng đen lao ra, cầm đầu là phó thủ lĩnh Khôi Kỳ Đội Ngân Biển Đám La Kỳ. Thấy thế Ngũ Nhạc Nhất Kiếm cười to lên, nói:

- Quý vị đứng ra phải xuất hiện sớm hơn mới phải, nấp làm gì trong ấy cho khổ thế?

Dứt lời Biện Thương đã phản công tức khắc hơn mười chiêu đẩy họ Thương phải lùi lại phía sau. La Kỳ vội đưa tay ra sau lưng rút phát ngọn thiết đảm bằng hợp kim lấp lánh, chẳng nói chẳng rằng công ra một lúc hơn hai mươi mấy thế.

Biện Thương nhẹ nhàng bắn người ra sau bảy thước, cười lớn nói:

- Biện mỗ hân hạnh được độ sức cùng lúc cả chánh phó thủ lĩnh của Khôi Kỳ Đội, quả là cung kính bất như tông mệnh rồi!

Lời vừa dứt thì một đạo hào quang đã lấp lánh chiếu ngời bao phủ khắp thân hình Biện Thương, ngọn Thần Hỏa Kiếm nổi tiếng uy vũ của ông ta đã vũ lộng ào ào quá chẳng hổ danh nhất đại tôn sư. Đường kiếm thư một ánh cầu vòng vẽ lên giữa không trung, uyển chuyển theo thân hình lả lướt của Biện Thương tấn công như vũ bão vào hai cường địch đó là thúc Minh Toàn Nhất Xuyên trong Toàn Lịch Kiếm Pháp.

Thường Đại Khí hứ một tiếng múa tít ngọn ngân thương xây nên một bức tường thép che kín thân hình mình và công vào địch thủ vô cùng hiểm ác. La Kỳ sắc mặt tím bầm lại nghiêng mình né tránh thế kiếm lợi hại của đối phương rồi tung song cước quét qua như chớp. Biện Thương lại khẽ cười một tiếng, thanh kiếm trong tay vẽ nên muôn đạo hàn quang quét vào hai địch thủ nọ thật lạ kỳ ảo khiến cho chánh phó thủ lĩnh của Khôi Kỳ Đội phải vội vàng né tránh, lúng túng đón đỡ, mất hẳn tiên cơ, lâm vào thế bị động.

Trên cây, Sở Vân thầm nghĩ bụng:

- Kiếm thuật Của Ngũ Nhạc Nhất Kiếm quả đã đến mức cao siêu tột đỉnh. Từ ngày tái xuất giang hồ, đây là lần đầu tiên mình mới được chiêm ngưỡng. E rằng Khô Đạo Ngưng Sương của nhất bốn đạo trưởng cũng còn kém kiếm pháp này một bậc !

Sở Vân đưa mắt nhìn sang phía khác thì thấy Tử Bào Đồng Quái đang đánh cho Nhị Môn Thần Lôi Vọng tay chân luống cuống, tránh né hoài hoài.

Còn Thất Nổ Thần Thủ thì bị lực lượng tăng viện của đối phương như Ngọc Kim Cương Triệu Nguy, Hắc Kỳ Thủ Đặng Minh, Độc Phong Bao Hữu Đức cùng với Thiết Đồng Bán Dao An Đống vây công ráo riết, dần dần trở nên bị động rồi.

Tứ Vũ Sĩ cùng với Đại Lực Khách Phan Tôn Nghĩa, Bách Bộ Xà Châu Hàn, liên thủ tử chiến cùng Tiêu Giang Song Quái vô cùng ác liệt!

Rồi lại một tiếng hú cất lên, Kim Bồ Đề Tào Công xuất lĩnh hai mươi đao thủ lao vào trận đấu viện thủ cho Lôi Vọng.

Tình hình cuộc đấu mỗi lúc một ác liệt, mỗi người một chuyển biến. Sở Vân lắc đầu lẩm bầm:

- Đáng ra phải lập tức ra chiêu sát thủ, tốc chiến tốc thắng, không nên kéo dài trận đấu như thế này, tỏ ra khinh thường đối phương, Ngũ Nhạc Nhất Kiếm bắt đầu sa cơ rồi...

Bổng Công Tôn Hùng quát lên một tiếng, phất ngọn quái trượng mạnh như vũ bão, nặng nề như núi đổ, hai đầu trượng như hai linh xà đánh bay bốn tên đao thủ mới xáp trận ra ngoài cả trượng.

Kim Bồ Đề Tào Công cũng hét lên, nghiêng người lướt tới vùng quả đồng chùy ba cạnh kỳ hình dị dạng nhằm ngay đỉnh đầu địch thủ giáng xuống. Nhị Môn Thần Lôi Vọng lúc này tinh thần phấn chấn trở lại, chưởng cước tung ra dồn dập rồi múa tít Tử Lâm đao, hợp cùng binh khí của đồng bọn giăng nên một màn lưới tử khí dày đặc bao phủ đối phương.